

ร้อยเรียงคำกลอน (ชุดที่ 1)

นกเอี้ยงนกแสก

จับจ้องร้องแจ้กเพียงแถกขวัญ

อยู่บนยอดหอรระฆังบังแสงจันทร์

มีเถาวัลย์รุงรังถึงหลังคา

เหมือนมันฟ้องดวงจันทร์ให้ฝนดู

คนมาสู่ช่องพักมันรักษา

ถือเป็นที่รโหฐานนมนานมา

ให้เสื่อมผาสุกสันต์ของมันเอย

ร้อยเรียงคำกลอน (ชุดที่ 2)

ต้นเอ๋ยต้นไทร

สูงใหญ่ราก็ย่อยห้อยระย้า

และต้นโพธิ์พุ่มแจ้แผ่ฉายา

มีเนินหญ้าไต้ต้นเกลื่อนกล่นไป

ล้วนร่างคนในเขตประเทศนี้

ดุขณีนอนราย ณ ภายไต้

แห่งหลุมลึกลานสลดระทดใจ

เรายังไกล้หลุมนั้นทุกวันเอย

ร้อยเรียงคำกลอน (ชุดที่ 3)

กองเอ๋ยกองข้าว

กองสูงราวโรงนายิ่งนำใคร

เกิดเพราะการเก็บเกี่ยวด้วยเคียวใคร

ใครเล่าไถคราดพื้นพื้นแผ่นดิน

เข้าก็ขับโคกระบือถือคันไถ

สำราญใจตามเขตประเทศถิ่น

ยึดหางยามยกไปตามใจจิ้งจอก

หางยามผินตามใจเพราะใครเอ๋ย

ร้อยเรียงคำกลอน (ชุดที่ 4)

ยามเอ๋ยยามนี้

ปถพีมีดม้าวทั่วสถาน

อากาศเย็นเยือกหนาวคราววิกาล

สังัดปานป่าใหญ่ไร้สำเนียง

มีก็แต่จิ้งหรีดกระกรีดกริ่ง!

เรไรหรือ! ร้องขรมระงมเสียง

คอกควายว้าวระเราะเปาะเปาะ!

เพียง

รู้ว่าเสียงกระแวงแผล้วแผล้วเอ๋ย

ร้อยเรียงคำกลอน (ชุดที่ 5)

ความเอ๋ยความรู้

เป็นเครื่องชูชี้ทางสว่างไสว

หมดโอกาสที่จะชี้ต่อไปนี้

ละห่างใຍอยากรู้ลงสู่ดิน

อันความยากหากให้ไร้ศึกษา

ย่นปัญญาความรู้อยู่แค่ถิ่น

หมดทุกข์ขลุ่กแต่กิจคิดหากิน

กระเส่วิญญาณ้งั้นเพียงนั้นเอย

ร้อยเรียงคำกลอน (ชุดที่ 6)

ดวงเฝ้าดวงมณี

มักจะลึบอยู่ในภูผา

หรือใต้ท้องห้องสมุดสุดสายตา

ก็เลื่อมซาสิ้นชมนิยมชน

บุปผชาติชูสีและมิกลื่น

อยู่ในถิ่นที่ไกลเช่นไพรส์ณฑ์

ไม่มีใครได้เซยเลยสักคน

ย่อมบานหล่นเปล่าตายมากมายเอ๋ย